

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

GABRIEL
SOCACIU

TĂMĂDUIREA
INTERIOARĂ

Libris
EDITORIAL
Brașov 2020

Cuvânt înainte	5
Calea spre tămăduire	9
Descifrarea suferințelor - Tălpile	21
Dantura	29
Coloana	31
Digestia	37
Umbrele și rănilile sufletești	41
Alchimizarea păcatelor	53
Fricile și iubirea divină	57
Vinovăția și iubirea divină	63
Lăcomia și iubirea divină	67
Deznădejdea și iubirea divină	71
Minciuna și iubirea divină	75
Iluzia și iubirea divină	79
Atașamentele și iubirea divină	81
Lumina bolilor	87
Formule pentru vindecare	97
Alimentația energetică	107
Întrajutorarea și credința	121
Copiii luminii	131
Un univers moral	135

CALEA SPRE TĂMĂDUIRE

În momentul în care scriu aceste rânduri, în interiorul meu se simte nevoia acută de eliberare de vechi, încorsetare, limitare, dogmatism.

Acest proces durează de mai mulți ani, răstimp în care multe dintre suferințele mele fiziologice s-au alinat, s-au tămăduit, odată cu schimbarea viziunii, cu ascultarea sufletului, cu alinierea lui la lumea subtilă a energiilor transformatoare din Natură, din Univers, din întreaga Creație.

Pentru ca acest lucru să se producă a fost nevoie de o cercetare interioară și exterioară pentru găsirea mai multor răspunsuri la întrebări. Cele mai importante dintre ele: „Cine suntem noi, oamenii?” și „Care este rostul nostru pe Pământ?”.

Văd și în exterior aceleași semne. Oamenii se întreabă în feluri diferite ce pot face ei pentru a fi mai fericiți și împliniți. Este clar că răspunsul nu mai poate veni din acea împlinire fiziologică, materială. Bogăția adevărată nu mai poate fi măsurată acum în bani, ci în

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

sentimente pozitive, trăiri autentice, iubire de Divin, de întreg.

Pentru a-și recâștiga sănătatea și vitalitatea, oamenii caută din ce în ce mai mult în interiorul lor, se întrebă ce fire invizibile pot găsi acolo, care să-i conecteze la Dumnezeu lor, al tuturor.

Cu toții avem un drum personal, individual, cu rezolvarea propriilor lecții de viață, dar și o cale colectivă, de mântuire a sufletului comun numit om.

În prezent, noua tehnologie, performanța ei ne obligă la a ne ridica nivelul de energie prin împământare, conștiință și vindecare colectivă, prin fapte în lumină, rugăciune, tămăduire a sufletului și a minții. Este modul nostru de a ne alinia la noile frecvențe de schimbare care sunt acum în jurul nostru.

Lumea veche, preponderent materialistă și legile ei se scufundă din ce în ce mai rapid, scoțându-se la iveală un Pământ nou, cu un alt nivel de frecvențe, o viziune diferită, bazată mai mult pe regenerarea și transformarea creativă a energiilor subtile, prin armonizare și înțelegere a legilor divine privitoare la iertare, iubire, regenerare, pace, altruism și conexiune cu tot ce este viu și face parte din Creație.

Și viziunea asupra suferințelor și bolilor se schimbă încet-încet. Înțelegem că cel care trebuie tratat nu este numai corpul fiziologic, carcasa materială, ci mai ales sufletul, sentimentele, modul în care ne raportăm la

lumea vie din jurul nostru și la legile ei minunate create de un Arhitect desăvârșit.

Învățasem să cred, în copilărie, adolescență și prima tinerețe, că singura autoritate în materie de sănătate era medicul. Așa știam de mic, că atunci când te doare ceva și ți-e rău trebuie să mergi la medic să te trateze.

Însă, răul pentru mine nu era doar durere fizică, doar simptome pe care să le pun pe raftul medicilor și să spun ce anume mă deranja și mă supăra. Răul venea sub multe forme, pe care la vremea aceea nu știam să le traduc în niciun fel. Erau emoții prea puternice pe care nu le puteam ține în frâu, stări de vomă, urinări frecvente, stări de tristețe profundă, de abandon, de însingurare, de îndepărtare de lume.

Trăiam prea intens interior și prea puțin în afară, devenisem rupt de societate, de relațiile ei. Mă socoteam un inadaptat, îmi făceam greu prietenii și relaționam mai degrabă cu copacii și animalele decât cu oamenii.

După ani de zile de suferințe sufletești și psihice, organele mele au început să mă înțepe, să mă îmboldească, să-mi spună suferința lor. Rinichii m-au secătuit primii, apoi colonul, stomacul, chiar și inima. Parcă cele mai insuportabile momente erau cele ale durerilor din spatele ochilor, dureri surde, persistente.

Mă obișnuisem să sufăr de dureri și de lipsa de explicații a medicilor. Când suferința ochilor a ajuns la apogeu, atunci când abia mai puteam să citesc vreo

două pagini, am ajuns la consult la cel mai renumit oftalmolog din țară la vremea respectivă. Și acest domn Baltă, care era asaltat de oameni suferinzi veniți din toate colțurile țării, mi-a spus verde în față că nu am nimic la ochi. Durerile veneau de altundeva. Suferința mea nu putea fi descifrată. Eram condamnat la durere și suferință?

Aveam vreo 30 de ani, nu știam nimic despre medicină, singurele cunoștințe erau despre organe așezate în diferite părți ale corpului, cu roluri diferite. Cam ce învățasem în cărțile de anatomie. Mai știam despre sânge și limfă, nu știam însă exact diferența între ele.

După aproximativ 15 ani de la acele momente, văd suficient de bine pentru a scrie zilnic, a citi zeci și sute de pagini, a vedea fără ochelari și a nu avea nevoie de lentile colorate când este zi cu soare. Domnul Baltă avusese dreptate, suferința mea nu era la ochi. Suferința mea era mai adâncă, în spatele organelor, în spatele sângelui organic, a structurii fizice. Era undeva în străfundul ființei, în ceea ce numim suflet.

Pot spune că am devenit un autodidact. N-am știut de la început calea, însă, pe măsură ce avansam în cunoaștere, în învățare, ceva mai profund se deschidea în fața mea.

Am citit multe cărți de spiritualitate, am făcut tratament de acupunctură, reflexoterapie, shiatsu, am schimbat modul în care respiram, mă alimentam.

Poate cel mai important, am înțeles modul subtil în care organele se influențează reciproc, felul în care se ajută, dar se și resping în funcție de dinamica energiilor pozitive sau negative pe care le transmitem lor.

Organele noastre sunt ființe vii, aflate într-o continuă interdependență cu sentimentele, gândurile, vorbele și faptele noastre.

Am înțeles legăturile subtile dintre noi și lumea „de dincolo”, cu toate sufletele, entitățile, ghizii care ne călăuzesc și ne arată lumina, fără însă a interveni în liberul nostru arbitru.

Adevărata liniște și împăcare sufletească a venit prin conștientizarea vieții după viață, a continuării evoluției sufletului într-un plan mai înalt, cu o altfel de vibrație, diferită față de cea pământească.

Ușor-ușor, frica de moarte, așa cum o priveam înainte, ca toți oamenii, ca idee de sfârșit, a dispărut.

A fost înlocuită de o altă viziune, mult mai luminoasă, a continuării vieții și după moartea corpului fizic.

Această imagine a fost întărită de simțirea prezenței unor entități de lumină, călăuzitoare, ale căror mesaje sunt de încredere, de bunăvoință, de pace și de iubire pentru orice suflet care aspiră spre această formă de evoluție lăsată ca dar de la Tatăl Ceresc.

Simt această prezență din ce în ce mai des, este asemenea unui balsam sufletesc ce nu poate fi definit în cuvinte și formule exacte, ci numai în trăiri interioare, emoții, sentimente.

Ele m-au îndemnat să scriu despre bolile oamenilor ca despre o îndepărtare de misiunea individuală și colectivă ce are ca scop redobândirea sufletului primordial, luminos, lăsat nouă de Creator.

Pentru a ajunge la el este însă nevoie să înțelegem noile vibrații și paradigme, care merg pe întraajutorare, compasiune, bunăvoință, toleranță, iertare și iubire, pe regenerare și creativitate.

În prezent, toate acestea se află în ideile, gândurile, intuițiile pe care le avem din ce în ce mai des și care credem că sunt ale noastre, însă ele ne sunt transmise prin legături fine, subtile, de ghizii și călăuzele noastre spirituale, care ne îndeamnă spre schimbare și însănătoșire a sufletului.

Epidemiile din ce în ce mai dese, afecțiunile care îmbracă nume din ce în ce mai diferite (adesea poartă numele celui care le-a descoperit!!), sumedenia de boli așa-zis autoimune, față de care chiar și știința nu poate găsi o explicație concretă, toate sunt semnele unei purificări intense și a unei încercări de reechilibrare energetică. Asemenea unui avion aflat pe o pistă de aterizare, omul resimte mai ușor, sau mai profund, în carcasa lui, toate aceste învolburări ale schimbării, în funcție de cât de rapid, sau de încet, se aliniază la noile vibrații.

El resimte în structurile lui fizice toate aceste efecte și aleargă la medic sau devine temător și deprimat când nu poate înțelege cu mintea sa toate aceste transformări.

Multe dintre diagnostice nu înseamnă neapărat boală, ci strigare către schimbare, avertisment, luminițe care se aprind și comunică omului nevoia de nou.

Pentru a le înțelege corect mesajele este nevoie de coborâre în suflet, de căutare în interior, de unde se leagă toate aceste fire invizibile cu lumea entităților de lumina călăuzitoare.

Suferința nu este rodul unei întâmplări. În lumea divină nimic nu este lăsat la voia întâmplării, totul este cu un scop bine-definit, programat, calculat. Nici locul în care este poziționată nu este întâmplător, iar indiciile pot fi arătate doar celor care se deschid pentru o astfel de viață, trăită din ce în ce mai des în corpurile subtile, energetice.

Suferințele pot arăta:

- viziune îngustă și o îngrădire a propriilor capacități spirituale - ochii
- gândire incorectă față de Creație, oameni, relații - capul
- lipsa de iubire și închiderea porților sentimentelor - inima
- importanța și exacerbarea puterii sinelui inferior - intestine
- frustrarea, furia - ficatul
- îngrijorarea excesivă - splina

- tristețea și blocarea dorinței de a respira
- viața - plămâni, pielea
- rigiditatea, inflexibilitatea - articulații, oase
- incapacitatea de a evolua - coloana
- slaba împământare - picioarele
- frica, lipsa de încredere, senzația de abandon
- rinichii

Cuvintele, gândurile, sentimentele, viziunile, motivațiile pe care le avem pot face această diferență între sănătate și boală.

Nu poți fi sănătos atâta vreme cât îți murdărești limba cu vorbe murdare, îți poluezi cugetul cu gânduri negative și îți otrăvești sufletul cu sentimente potrivnice lui.

O viziune îngustă asupra altuia, plină de judecată, de critică, de invidie, îngroașă sângele, îl încarcă cu toxine. Dacă sângele ar fi curat, pur, sentimentele omului ar fi la fel, la fel gândurile și vorbele sale.

Primul lucru care trebuie făcut pentru restabilirea sănătății este reluarea legăturii cu Divinitatea și înțelegerea legilor subtile care guvernează natura, universul, întreaga Creație.

Dacă îți spui că acestea sunt prea complicate, faci deja o greșală. Fiecare om primește învățătura propriului nivel de cunoaștere și evoluție.

Unul are de lucrat pe iertare, altul pe iubire, o altă ființă pe a învăța să fie un bun familist, câteodată sunt mai multe de făcut, dar niciodată peste putința omului.

Cu cât avansează mai mult pe treptele spre purificarea sufletului, cu atât lecțiile devin mai grele, așteptările sunt mai mari, iar persoana în cauză trebuie să înțeleagă că are o responsabilitate mai mare. Deja el influențează și alte persoane, le poate fi un îndrumător, ghid, profesor. Acesta nu mai are cale de întoarcere, căderea lui ar fi mult mai dureroasă decât a unui om obișnuit.

Însă cu toții trebuie să evoluăm și să învățăm.

Există boli ale ne iubirii, intoleranței, neexprimării adevărilor, necredinței, lăcomiei, controlului, importanței sinelui.

Sunt altele legate de abuz de putere, de lipsă de evoluție, de stagnare, de rătăcire a misiunii personale.

Mai sunt multe altele, de neiertare, de vinovăție și rușini, de frici și îngrijorări, de necunoaștere a rostului pe pământ.

Toate duc la înstrăinare, rătăcire de suflet, însingurare.

Omul bolnav asta simte, însingurare mare, ca un hău fără de sfârșit.

El separă boala de el și începe, ca un copil nevinovat, să arunce cu pietre în ea, să o pună la zid, să o înjure, să o privească cu dușmănie.

Cei care luptă cu ea, care cred că au învins-o, se înșală. Ea se mută din strat în strat, alunecă mai adânc,

în ascunzișul ființei, între gunoaiile aruncate acolo, de care nu vrea să știe.

Alături de ea se nasc altele, și altele, până când omul gârbov cedează lupta în vreun pat de spital, înconjurat de aparate moderne și de demonii hrăniți de înverșunarea fără de sfârșit.

Lupta lui este cu ne iubirea și înstrăinarea de lumea divină, pe care nu o înțelege și nu o acceptă nicicum. Lupta este cu partea lui nevăzută, nesimțită, necunoscută.

Acolo unde este boală este stagnare, întuneric, lipsă.

Cu boala nu te lupți, ea face parte din tine, din structurile tale. Câteodată rotunjește colțurile aspre ale orgoliului, mândriei de om ridicat asupra Celui ce L-a creat din iubire.

Așază, din nou, pe Pământ toate părțile omului separate de el însuși. Celulele, organele, sufletul și spiritul omului sunt întregite, vestesc Nașterea lui ca ființă desăvârșită.

Boala este arhitect, sculptor, căutător al luminii omului, este negura de pe vederea sa dincolo de lumea obișnuită a simțurilor primare, a necesităților fizice, materiale. Îi reamintește mereu de o altă lume, mai sus, mai bună, mai luminoasă. Câteodată boala, alteori iubirea duc omul în această suprafață pură, clară și desăvârșită a sufletului contopit în Divin.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

